

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobkyně **Z. N.**, bytem X, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, č. j. KUJI 58483/2015, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 11. 9. 2015, č. j. KUJI 58483/2015, a rozhodnutí města Přibyslav ze dne 9. 7. 2015, č. j. 2263/2015/taj, s e z r u š u j í.**
- II. Město Přibyslav je povinno poskytnout žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o výši mimořádných odměn vyplacených pracovníkům příspěvkových organizací města (Základní školy Přibyslav, Mateřské školy Přibyslav, Kulturního zařízení města Přibyslav), Sportovního zařízení města Přibyslav a správci městských lesů za rok 2014 a 1. pololetí roku 2015.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení ve výši 3.000,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se dne 29. 6. 2015 obrátila na město Příbryslav coby povinný subjekt dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), s žádostí o poskytnutí následujících informací: „a) výše a účel vyplacených mimořádných odměn pracovníků příspěvkových organizací (ZŠ, MŠ, KZMP), SZMP a správce městských lesů za rok 2014 a 1. pol. 2015, b) výše měsíčních odměn členů ZM Příbryslav (starosta, místostarosta, radní, předsedové a členové výborů ZM a komisi RM, zastupitelů)“. Město Příbryslav žalobkyni dne 9. 7. 2015 poskytlo informace požadované pod bodem b) žádosti. K informacím požadovaným pod bodem a) žalobkyni sdělilo, že „účelem vyplacených mimořádných odměn je ocenit aktivitu pracovníků při řešení pracovních úkolů“. Ve zbytku povinný subjekt žádost odmítl rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. 2263/2015/taj, podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Odkázal přitom na § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), a konstatoval, že nemá souhlas od subjektů těchto osobních údajů k jejich předání. Sdělení těchto osobních údajů není dle povinného subjektu možné ani na základě některého z důvodů uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

[2] Odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí města Příbryslav zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Podle žalovaného nelze poskytnutím informace, ze které by bylo možné vyplacené odměny vztáhnout ke konkrétním osobám, dosáhnout požadovaného cíle, tj. kontroly ze strany veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. K naplnění tohoto cíle by vedlo např. poskytnutí informace o souhrnné výši prostředků vynaložených v předmětném období z veřejného rozpočtu na odměny dotčených zaměstnanců. Žalovaný konstatoval, že v rozhodovaném případě vzniká konflikt mezi právem na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právy dle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny. Při posuzování tohoto konfliktu dovodil, že v daném případě převažuje Listinou zaručené právo na ochranu soukromého a rodinného života a že nárok na přístup k informacím o platech musí být potlačen. Žalovaný v této souvislosti polemizoval se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79. Vyslovil přitom přesvědčení, že plat (odměna) se poté, co je platovým výměrem určen a co se dostane do sféry vlivu jeho příjemce, stává soukromým prostředkem, na něhož se vztahuje obecná ochrana na základě Listinou zaručeného práva na soukromí. Teleologickým výkladem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím tedy dospěl k závěru, že uvedené ustanovení nedopadá na odměňování zaměstnanců veřejné správy a dalších osob, jejichž platy jsou tvořeny veřejnými prostředky.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[4] Žalobkyně předně uvedla, že argumentace použitá žalovaným v napadeném rozhodnutí je v podstatě pouze rozvedením argumentace použité povinným subjektem

v částečném odmítnutí žádosti a je výrazem nepochopení vztahu mezi § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a zákona o ochraně osobních údajů. Žalobkyně proto odkázala na důvody uplatněné v odvolání s tím, že je opakuje pro účely žaloby jako žalobní body.

[5] Dále žalobkyně namítla, že je patrné, že žalovaný ani povinný subjekt nevěnovali dostatečnou pozornost ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Citované ustanovení stanoví výjimku z obecného požadavku ochrany osobních údajů při poskytování informací, stanového v § 8a téhož zákona. Ustanovení § 8b je tedy speciálním ustanovením vůči § 8a citovaného zákona, a je tak třeba jej aplikovat přednostně, což potvrzuje i konstantní judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79, a ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 169/2012 – 38, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2015, č. j. 29A 41/2011 – 108).

[6] Povinný subjekt i žalovaný sice pamatovali na svou zákonnou povinnost zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem jejich subjektu. Dle žalobkyně však nepamatovali na výjimky z tohoto obecného pokynu, které jsou v zákoně o ochraně osobních údajů rovněž stanoveny. Zaprvé, správce může osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu jejich subjektu, jestliže takové zpracování je nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce (takovou povinnost pak správci stanoví § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím). Zadruhé, správce může osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu jejich subjektu, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti [§ 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů]. Mzda či odměna funkcionáře nebo zaměstnance veřejné správy jsou důležitými údaji vypovídajícími o úřední činnosti těchto osob. Údaj o odměně vypovídá o (deklarované) hodnotě odměňované činnosti pro danou veřejnou instituci. Veřejnost by měla mít přístup k informacím o tom, za jakou činnost a jak jsou zaměstnanci a jiní pracovníci veřejné správy odměňováni. Informace o náplni činnosti a odměně za ni totiž teprve ve vzájemné souvislosti dovolují každému učinit si názor na efektivitu vynakládaných veřejných prostředků.

[7] K argumentaci žalovaného týkající se rozporu výkladu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím podaného Nejvyšším správním soudem s čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny žalobkyně uvedla, že podle ústavní teorie jsou všechny ústavně zaručené práva a svobody rovnocenné, neboli mají obecně (abstraktně) stejnou právní sílu. To platí také pro vztah práva na informace a práva na soukromí.

[8] Na základě shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí města Příbrav. Zároveň navrhla, aby soud nařídil poskytnutí požadovaných informací podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť dle žalobkyně zjevně nejsou dány žádné důvody k odmítnutí žádosti o informace.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, chybně odvozuje úmysl zákonodárce. Žalovaný ve zmíněném judikátu „*postrádá logický, systematický a jazykový výklad daného ustanovení*“ krom závěru, že výjimky uvedené v § 8b odst. 2 zákona o svobodném přístupu

k informacím lze podřadit pod činnosti povinných subjektů spadající do výkonu vrchnostenské veřejné správy, na rozdíl od poskytování platů. Žalovaný tak trvá na tom, že za příjemce veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nelze považovat zaměstnance veřejné správy, neboť za příjemce veřejných prostředků je možno považovat takové osoby, které z vlastní vůle žádají o přidělení veřejných prostředků.

[10] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu použil v uvedeném rozhodnutí argumentaci, že veřejnost se bude ptát na platy zaměstnanců veřejné správy toliko v případech, kdy bude mít pochybnost o adekvátnosti odměňování zaměstnanců placených z veřejných prostředků. S tím však dle žalovaného nekoresponduje celý zákon o svobodném přístupu k informacím, neboť žadatel nemusí povinnému subjektu sdělovat svůj úmysl, jak hodlá s informacemi naložit a k jakému účelu je potřebuje. Ověření, že žadatel plánuje informace použít pro diskreditaci sledovaných osob nebo že informace bude zneužita v rámci další (v krajním případě i protiprávní) činnosti, je v praxi zcela nemožné. Ochrana zaměstnanců povinného subjektu je tedy „*borcena*“ judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se však tomuto aspektu věnuje „*velmi kuse a nepatřičně*“. Zákaz zneužití práva na informaci se tak stává „*pouhou proklamací NSS, kdežto osobní údaje zaměstnanců veřejné správy se stávají lehkou kořistí, mohou se lehce stát nástrojem pro další činnost, mnohdy i byznys plánem, proti čemuž povinný subjekt nemůže jakýmkoliv způsobem zasáhnout.*“

[11] Zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se dále nezabývá vazbou na povinnou mlčenlivost, která vyplývá z jiných právních předpisů, zejména pak ze zákoníku práce. Za porušení mlčenlivosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů přitom lze uložit pokutu až do výše 100 000 Kč, neboť skutková podstata přestupku podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je svázána přímo s povinností mlčenlivosti.

[12] K návrhu žalobkyně, aby soud nařídil povinnému subjektu poskytnout požadovanou informaci, žalovaný uvedl, že povinný subjekt neponese odpovědnost za poskytnutí osobních údajů svých zaměstnanců. Případné finanční náklady z „*možných vymáhání náhrady škody za poskytnutí citlivých osobních údajů fyzických osob půjdou za orgány moci soudní.*“

IV. Posouzení věci krajským soudem

[13] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobkyně i žalovaný vyslovili s takovým projednáním věci souhlas). Žalobu shledal důvodnou.

[14] Žalobkyně napadá závěr žalovaného, podle nějž město Příbram (coby povinný subjekt dle zákona o svobodném přístupu k informacím) nebylo povinno poskytnout žalobkyni informace o výši mimořádných odměn vyplacených pracovníkům příspěvkových organizací města (Základní školy Příbram, Mateřské školy Příbram, Kulturního zařízení města Příbram), Sportovního zařízení města Příbram a správci městských lesů za rok 2014 a 1. pololetí roku 2015. Jádrem sporu v posuzované věci tedy je právní otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle uvedeného zákona odmítnout poskytnutí informací o výši platu (případně odměn) osob placených z veřejných prostředků.

[15] Krajský soud předeseílá, že právo na informace je základním politickým právem zakotveným na ústavní úrovni. Mezi klíčové atributy liberálně-demokratického státu patří

důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy. Bez toho by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné zmíněné právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny, přičemž konkretizaci daného ústavněprávního ustanovení lze nalézt v zákoně o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014 – 41). Žalobkyně požadované informace nicméně obsahují údaje zasahující do soukromí dotčených osob, přičemž právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života je rovněž ústavně chráněným právem (viz čl. 10 odst. 2 Listiny). Na podústavní úrovni provádí uvedené základní právo především zákon o ochraně osobních údajů.

[16] Jakákoliv omezení přístupu k informacím vztahujícím se k působnosti subjektů specifikovaných v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím musí být stanovena zákonem a musí jít, ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny, „o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“ Uvedená limitační klauzule je sice stanovena pro svobodu projevu, ta však zahrnuje rovněž právo vyhledávat informace a v souladu s judikaturou Ústavního soudu (viz např. náleze ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/2010) je nutno ji vztáhnout rovněž na právo na informace, tj. na aktivní povinnost orgánů veřejné moci poskytovat informace. Článek 10 Listiny sice (na rozdíl od čl. 17 a některých dalších ustanovení Listiny) neobsahuje žádnou limitační klauzuli, právo na soukromí je však i tak omezitelné za účelem ochrany ústavnímu pořádku imanentních právních statků a práv a svobod jiných (srov. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T. a kol. *Listina základních práv a svobod - Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2012; obdobně viz náleze Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010).

[17] V posuzované věci se tedy jedná o typický případ kolize dvou základních práv – práva na informace a práva na soukromí. V zákoně o svobodném přístupu k informacím odráží vztah mezi uvedenými právy předně ustanovení § 8a, podle něž „[i]nformace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu“. V § 8b téhož zákona je dále stanoveno, že „(1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. (2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“ Podle § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt dle tohoto zákona neposkytne informace o „majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení“.

[18] Výkladem citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79. Dovedil přitom, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt

povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 daného zákona. Ustanovení § 8a téhož zákona se v takovém případě neuplatní. Uvedené závěry přijala právní praxe nejednoznačně, citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu vyčítala zejména skutečnost, že se nedostatečně zabýval výše zmiňovanou kolizí práva na informace a práva na soukromí. Následně se však otázkou poskytování informací o výši peněžitých plnění poskytnutých zaměstnavatelem zaměstnancům (případně jiným osobám) z veřejných prostředků podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, se v zásadě (s drobnými korekcemi) ztotožnil se závěrem vysloveným v rozsudku č. j. 5 As 57/2010 – 79.

[19] Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je třeba žádosti o informace o platech (odměnách) zaměstnanců (a dalších osob) poskytovaných z veřejných prostředků obecně posuzovat podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon přitom nedává „možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“ (bod [52] cit. rozsudku). Doslovný výklad předmětného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím nicméně musí být „korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby“ (bod [80]). V konkrétních případech tedy „nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...) Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně“ (bod [96]).

[20] Z uvedeného je zřejmé, že neobstojí závěr žalovaného, podle nějž § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá na odměňování zaměstnanců veřejné správy a dalších osob, jejichž platy (odměny) jsou tvořeny veřejnými prostředky. Ostatně žalovaný si je zjevně vědom toho, že jím zastávaný výklad je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť se s ní vede polemiku (v napadeném rozhodnutí zejména s rozsudkem č. j. 5 As 57/2010 – 79, ve vyjádření k žalobě také s rozsudkem rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62). Krajský soud nepovažuje za nutné argumenty uváděné žalovaným v této souvislosti podrobně vyvracet. Důvody, které vedly Nejvyšší správní soud k výše shrnutým závěrům, jsou v podrobnostech obsaženy zejména v odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012 – 62, na které proto krajský soud nyní odkazuje. Žalovaný s těmito závěry nemusí souhlasit, ale je jeho povinností je respektovat. Odkázat lze rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 4 As 216/2015-45, v němž se uvádí: „Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je povolán ke sjednocování judikatury správních soudů a ty jsou povolány ke sjednocování praxe správních orgánů, stojí rozšířený senát na samém vrcholu jednotícího mechanismu. Závěry vyslovené rozšířeným senátem tak mají velmi

široký dopad a představují jakési pomyslné konečné slovo v rámci správního soudnictví (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 120.). Postavení rozšířeného senátu a skutečnost, že problematika poskytování informací o platech zaměstnanců veřejného sektoru byla komplexně posouzena v jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, [] přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru.“

[21] K námitce žalovaného, že rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se nezabývá vazbou na povinnou mlčenlivost správních orgánů, krajský soud uvádí, že poskytnutí informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost. Tato povinnost je prolomena § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím (jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 2/2010 – 86), který stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony (dále k této problematice též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014 – 28).

[22] Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62 dále vyplývá, že v určitých odůvodněných případech je třeba dát přednost právu na soukromí osob, jejichž platy (odměny) jsou tvořeny veřejnými prostředky (tj. informace o jejich platech či odměnách neposkytnout). Žalovaný ani město Příbyslav se však vůbec nezabývali postavením osob dotčených žádostí o informace podanou žalobkyní a tím, zda v jejich případě nejsou splněny podmínky vymezené rozšířeným senátem NSS, za nichž by mělo právo na soukromí převážet nad právem na informace.

[23] Napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou z uvedených důvodů nezákonná.

[24] Krajský soud dále zvažoval, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti o informace podané žalobkyní. Pokud totiž shledá, že žádné důvody pro odmítnutí dané žádosti nejsou, je jeho povinností, stanovenou v § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, nejen zrušit rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, ale také nařídit povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

[25] Žalobkyně v žalobě navrhla, aby krajský soud nařídil povinnému subjektu poskytnutí informací uvedených v bodu a) její žádosti [tj. „výše a účel vyplacených mimořádných odměn pracovníků příspěvkových organizací (ZŠ, MŠ, KZMP), SZMP a správce městských lesů za rok 2014 a 1. pol. 2015], a to tak, že povinný subjekt žalobkyni poskytne listiny anebo součásti účetnictví, které tyto informace obsahují.

[26] K tomu krajský soud předně uvádí, že povinný subjekt k informacím požadovaným pod bodem a) žalobkyni sdělil, že „účelem vyplacených mimořádných odměn je ocenit aktivitu pracovníků při řešení pracovních úkolů“ a ve zbytku žádost odmítl. Předmětem posouzení krajského soudu v nynějším řízení přitom mohou být požadované informace pouze v tom rozsahu, v jakém bylo jejich poskytnutí povinným subjektem odmítnuto, tj. informace o výši vyplacených mimořádných odměn. Žádost o poskytnutí informací o účelu vyplacených mimořádných odměn povinný subjekt neodmítl. Jestliže žalobkyně nesouhlasila s tím, jakým způsobem byla její žádost v této části vyřízena, měla možnost se proti postupu povinného subjektu bránit podáním stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Nic takového však neučinila (alespoň to není patrné z předloženého správního

spisu). Proti uvedenému postupu povinného subjektu nic nenamítala ani v odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, ani v žalobě. Krajský soud se tedy může zabývat pouze otázkou, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti žalobkyně o výši vyplacených mimořádných odměn předmětných pracovníků. Nařídít povinnému subjektu pak může toliko poskytnutí těchto informací, nikoliv poskytnutí listin anebo části účetnictví obsahující tyto informace. Postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím se jistě lze domáhat rovněž poskytnutí podkladových materiálů obsahujících určité informace, nic takového však žalobkyně v žádosti podané u povinného subjektu nežádala.

[27] Podmínky, za nichž není možno vyhovět žádosti o informaci o platech (odměnách) poskytovaných z veřejných prostředků, vymezuje výše opakovaně zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012 – 62. Z něj vyplývá, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu a zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob. Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování) – blíže viz body [97] a [98] cit. rozsudku.

[28] Žalovaný ani povinný subjekt se ve svých rozhodnutích blíže nezabývali postavením osob dotčených žádostí o informace podanou žalobkyní. Ze správního spisu je však patrné, o jaké osoby se jedná (povinný subjekt se jich dotazoval, zda souhlasí s poskytnutím informace o odměnách, které jim byly vyplaceny). Povinný subjekt dále sdělil jména těchto osob (včetně jimi zastávané pozice) krajskému soudu, který u něj zjišťoval, jaké osoby má vyrozumět o probíhajícím řízení a vyzvat je ke sdělení, zda budou v soudním řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení dle § 34 s. ř. s. (žádná z dotazovaných osob neprojevila zájem uplatňovat tato práva). Ze sdělení povinného subjektu vyplývá, že jde o osoby v následujícím postavení: ředitel Základní školy Příbyslav, ředitelka Mateřské školy Příbyslav, ředitelka Kulturního zařízení města Příbyslav, ředitelka Sportovního zařízení města Příbyslav a správce městských lesů. V případě těchto osob zjevně nejsou splněny podmínky, za nichž je možno odmítnout žádost o informaci o platech (odměnách) poskytovaných z veřejných prostředků, vymezené Nejvyšším správním soudem. Dané osoby rozhodně nevykonávají pouze činnosti pomocné nebo servisní povahy, naopak jde o osoby, které se nacházejí v řídicích pozicích povinného subjektu (respektive jím spravovaných subjektů), některé z nich se podílejí rovněž na výkonu vrchnostenských oprávnění subjektů, v jejichž čele stojí, jejich činnost zcela určitě může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených subjektů.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, pro nezákonnost

(§ 78 odst. 1 a 3 s. ř. s.). Zároveň neshledal žádné důvody pro odmítnutí žádosti o informace podané žalobkyní (v rozsahu, v němž byla povinným subjektem odmítnuta), a tak nařídil povinnému subjektu předmětné informace poskytnout (v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím).

[30] Krajský soud považoval rovněž za nutné, aby stanovil lhůtu pro poskytnutí uvedených informací. Toto oprávnění soudu vyplývá z § 54 odst. 7 s. ř. s. Soud v takovém případě není vázán lhůtami, které pro poskytnutí informací stanoví § 14 odst. 5 a odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím. Protože však obstarání požadovaných informací nebude pro povinný subjekt spojeno s většími obtížemi, neboť tyto údaje jistě má k dispozici, krajský soud ke shora uvedeným lhůtám přihlédl a stanovil, že požadované informace musí být poskytnuty žalobkyni do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[31] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalobkyně. Ta zaplatila soudní poplatek ve výši 3000 Kč, náhradu žádných dalších nákladů nepožadovala. Krajský soud tedy zavázal žalovaného povinností uhradit žalobkyni důvodně vynaložené náklady řízení, které představuje zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. března 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu